

Julie Stavad: *I am here for pleasure but it is no fun*

21 january — 13 march, 2022

Genkendelige hverdagsgenstande er skaleret op og formgivet i atypiske materialer i den danske kunstner Julie Stavads soloudstilling *I'm here for pleasure but it is no fun*. Med en kuffert i sten, gigantiske nylonstrømper, og en lang hvilende pæl, rejser udstillingen spørgsmålet om, hvorvidt genstandene i vores dagligdag opløfter eller tynger os. For hvem har egentlig magten – menneskene eller tingene?

I bagrummet har en tre meter lang knappenål med et mundblæst glashoved gennemboret en sofa fra 80'erne. Ved siden af har en enorm nylonstrømpe opslugt et træbord og rundt omkring på gulvet ligger der overdimensionerede håndskrevne noter, sammenkrøllede og kasserede som indkøbsedler. I søjlesalen omkranses to tårnhøje læbestiftslignende voksskulpturer af små nedbrudte stykker af samme materiale, som var det ituslået kød på gulvet. Scenen er både voldsom og lidt brutal. Måske har her udfoldet sig et trekantsdrama mellem stifterne og den syv meter lange polerede pæl i mellemgangen? Hurtigt besjæler man skulpturerne og opfinder deres relationer til hinanden, og således opfordrer Stavad os til at forholde os til materialerne og tingene omkring os med fantasi, drama og humor.

Ved at ombytte velkendte objekters materialitet og forvrænge tingenes naturlige proportioner, leger Julie Stavad med vores kropes måder at afkode genstande og deres omgivelser på.

Når vi pludselig stilles overfor et stenhårdt indkøbsnet i natursten eller en gigantisk nylonstrømpe konfronteres vi med vores egen krops udfoldelsesmuligheder og begrænsninger. Herigennem iscenesætter Stavad sin egen fænomenologiske undersøgelse af, hvordan ting fremtræder for os, og hvordan de styrer både vores verdenssyn og selvsyn. Som et ekstra lag på denne undersøgelse formidler de krøllede tekster rundt omkring i udstillingen antropomorfe spejlinger mellem kropslige handlinger og hverdagsgenstande.

Overdimensionering er velkendt fra eventyr, hvor objekter i stor skala får en skræmmende magtfuld karakter overfor mennesket. Med et naivt og fortryllende blik på verden har eventyrfortællingerne afsøgt grænserne for materialets og formens magt. Det surrelle og eventyrlige karakteriserer ligeledes Stavads univers, men samtidig afspejler de store urokkelige figurer og deres tunge materialer en form for magtesløshed og opgivende følelse af ikke at kunne ændre tingenes tilstand.

”Det er en mærkelig realisme, men det er også en mærkelig virkelighed,” skriver Ursula K. Le Guin i sit essay *Bærepose teorien om fiktion*, der bruger beholderen som en metafor for en ny måde, vi bør skrive historier på og se verden. Set med de øjne bærer objekterne i Stavads udstilling på betydningen af vores egentlige relation til tingene og på fortællingerne om deres form, indhold, tyngde, bagage og historie. Værkerne rummer historien om, hvad mennesker faktisk gør ved tingene, og de ved os, og hvordan vi og de står overfor hinanden i universet.

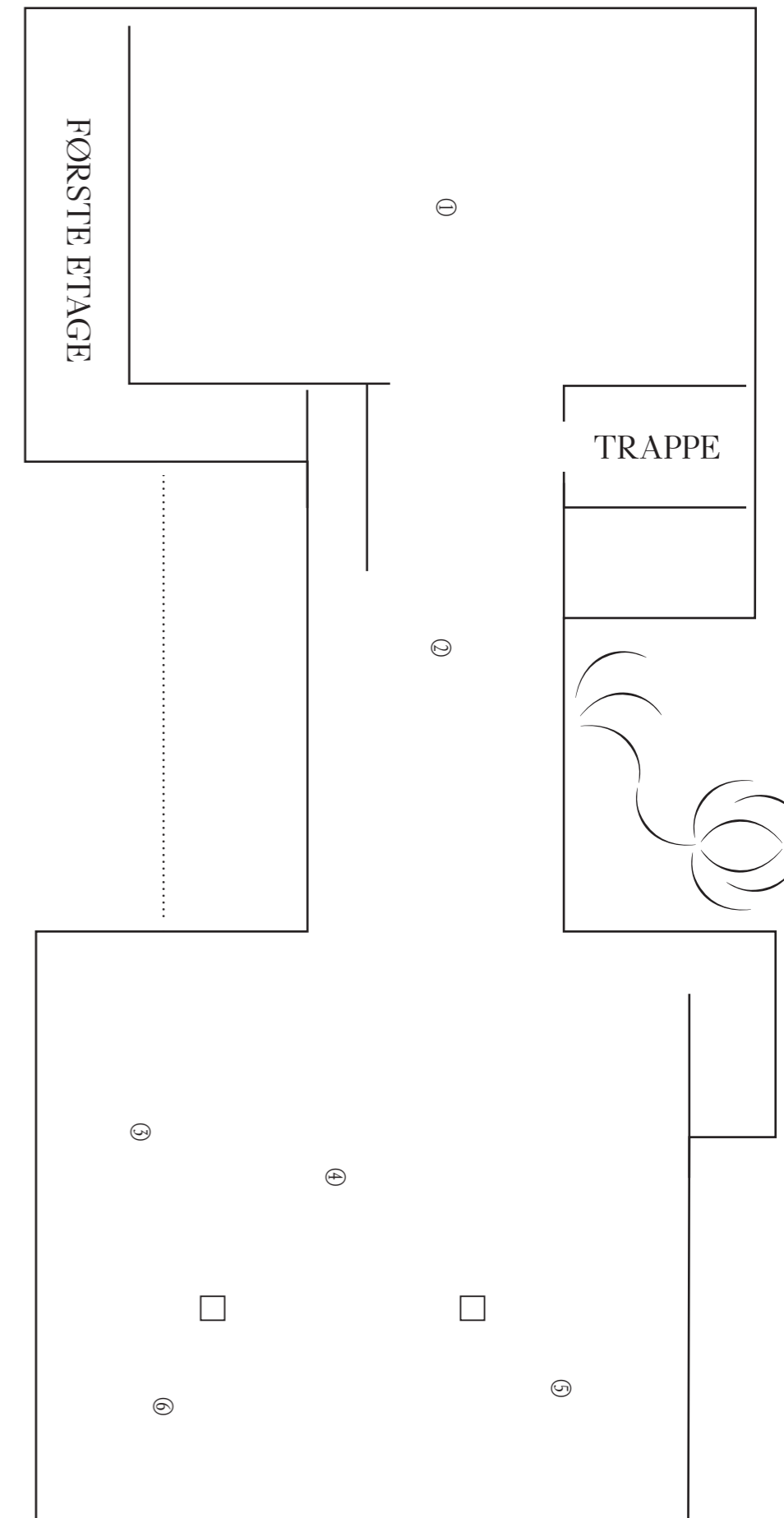
① *Uden titel, 2022*
276 × 350 × 450 cm
Voks, polysyren,
metal, pigment og gips

② *Uden titel, 2022*
59 × 49 × 21 cm
& 40 × 58 × 17 cm
Sten

③ *Uden titel, 2022*
75 × 560 × 90 cm
Bord, kost og tekstil

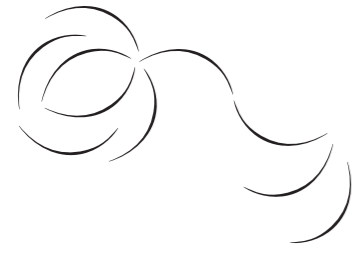
④ *Uden titel, 2022*
Værende dimensioner
Papir og oliekrudt

Julie Stavad (f. 1987, DK) er uddannet fra Det Jyske Kunstakademi i 2015 og har bl.a. udstillet på Holstebro Kunstmuseum, Kunsthal NORD og Aarhus Kunsthall. I 2021 indviede hun en permanent udsmykning på Professionshøjskolen Absalon i Slagelse og i efteråret var hun artist in residence ved ISCP - International Studio & Curatorial Program i New York. Julie Stavad er bl.a. modtager af Carl Nielsen og Anne Marie Carl-Nielsens Talentpris, 2019 og Astrid Noacks Legat, 2018. Hendes værker er bl.a. repræsenteret i Aarhus Kommunes og Statens Kunstfonds samlinger.

Julie Stavad: *I am here for pleasure but it is no fun*

21 january — 13 march, 2022

Engang hvor jeg trådte foden ned i skoen
var der en lille rotte
derinde
jeg gispede
jeg fik et chok
jeg fik myrekryb
gennem hele
kroppen
fra forfod til toppen af kraniet
Der er så mange rotter
den tykke hale
rorte jeg heldigvis ikke

Ivrigt løfter du dine hænder fra køkken-
bordet
som om du smører creme ud i luften
dine tær trækker resten af kroppen op
mod loftet
en lille bitte sølv mønt
sidder
mellem
dine
balder

Det er formiddag. Jeg er på stranden. Jeg
er her sammen med tre ældre kvinder.
De er klædt på en måde, andre måske
ikke forstår. Lyserøde plastisko, hvid
kyseagtig hat, blod plettet hud, dyb
dyb ryg. Jeg går bare frem og tilbage på
stranden. De samler skaller. Shells, siger
en kvinde med et kosteskaft i hånden.
Ahh shells, siger jeg.

Hvor skal jeg bo. Jeg ser på en bygning
nede fra stranden. Den er lille og meget
langt væk. Jeg kniber øjnene sammen
og får den til at ligne et hus fra 60'erne.
Det flade tag og de tre minimalistiske,
orange søjler, der bærer det. Der kunne
jeg bo med svævende brændeovn i åben
stue og et imiteret stenbrud som forhavn.

Der kunne også være landbrug. Altså
bare sådan et hyggelandbrug. Som en
scenografi til mit liv. Jeg tager hånden
om en fersken og fordeler små oliven
mellem fingrene. Jeg vil aldrig kunne
passe på planter.

Jeg vil gerne leve asketisk og af alt for
meget. Spise tørre bønner, ikke-
tilberedte oliven, kvas fra haven,
måske de grønne citroner. Men jeg vil
også have skaldyr, fisk med sølvskind
og rigtig store ben. Flydende olier.
Blommer og meloner, ting med saft i.
Fløden fra mandler, kokosnødder og en
ung, tyk ged.

Der er kommet flere kvinder nu. De bader
uden at få hovedet under vand. Deres
hoveder flyder rundt med sandfarvede
kasketter på. De snakker i en blød strøm.
Nikker anerkendende til hinanden.
Flyder, sammen i vandet i en rundkreds.
Tænk hvis alle kvinderne på øen kun
elsker med hinanden, og mændene er til
for at holde restauranterne åbne.

Fallos
Proces
Broken
Arbejde

Det hele har en grund
Det hele har en grund
en bund
en farve
et materiale
Lad være med at ignorere det
Jeg forstår godt
hvis du
er vred på mig
Jeg vil bare gerne have
at du ved at
du er smuk

Jeg føler mig som en elkedel, der tænder
og slukker.

I was no fool
på bordene, i bunkerne og i æskerne
på vrangen
med dine store fødder af glas

Jeg har et menneske af sammenpresset
luft siddende inde i mig.

Det er ild
Det er ild
En swimmingpool
ikke blå
men rød
i bunden
Mit dirrende øje
Det er stress
stress
går
i
mit
øje
Og uret tikker
Se
Se
Se
Et bygkorn
En bylt
En nerve
En mus
husker
en ven, der får
ting
til at
ligne
tynde poser

Jeg har arbejdet sådan her længe
Jeg er så træt
Jeg har arbejdet for meget
Jeg spiser kindrødt
og mit øje er en stor lampe
der
blinker
og blinker

Spøgelserne ved min side viser sig
når jeg vasker hænder
og særligt
omhyggeligt
fordeler sæben

varm te
kold te
bløde krop
knasende krop
krævende krop
dryppende krop

Bevæger mig mærkeligt
støder ind i ting
og taber ting
Jeg er lidt ond
men også
blød
og
svag
og
trist
og
tung
Jeg samler tunger
Jeg
samler
alle
tungerne
Og trækker de dansende sakse
til mig

Jeg er tørstig
og træt
men
prøver
virkelig
at være
præcis, aggressiv, direkte
en chopping knife
en tanke
en jakke
en ekstra jakke
Jeg fryser
Jeg stiller en masse spørgsmål
men er egentligt ikke
interesseret
i at høre
svar

Et digt om en udmattet,
overworked,
low-energy arbejdsbi,
der har slugt pesticider,
men møder verden
som en dronning.

Bag et flettet gitter
sidder du på roven

Et objekt halter på grund af en skade. Et
andet slæber altid
på ting i poser. Vi andre står mest stille og
kigger.

Der kravler en stor bi ud af din indkøbspose

Du kan ikke flytte dig
Du kan ikke gå selv

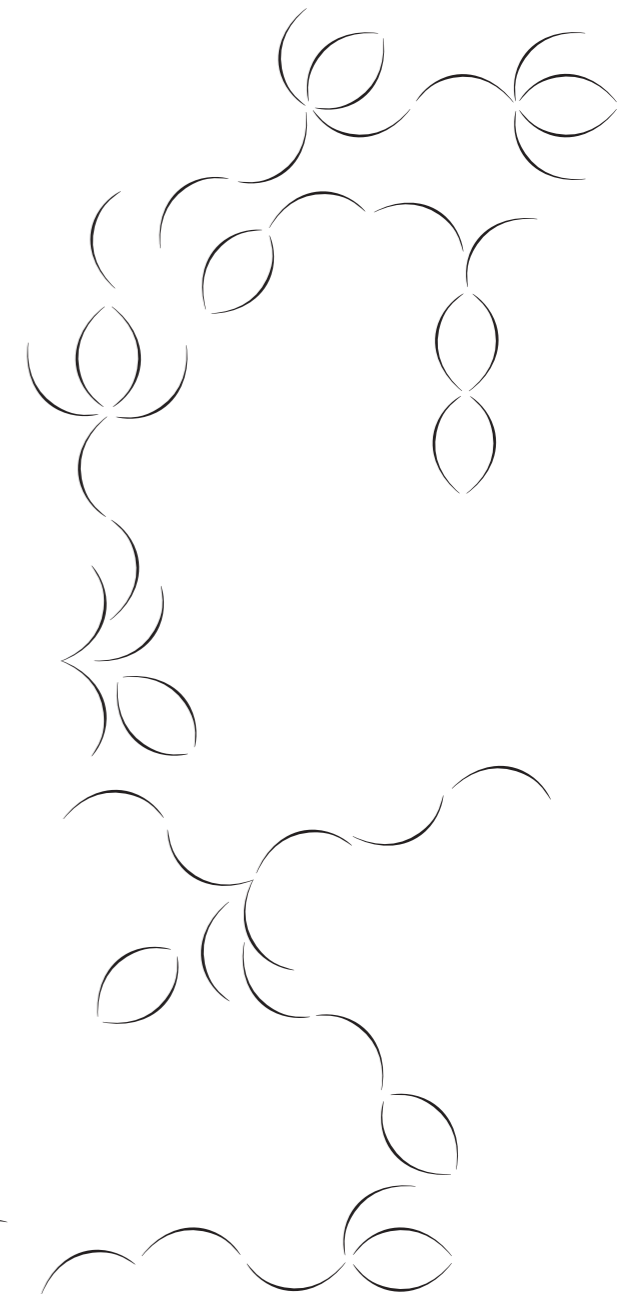
Falde
Falder (hviskende)

Du må godt gå
barfodet
Eller barbenet
Bare uden at være for let

En ekstra stor spiseske
ligger i din sko

Hvis du kunne gå
Hvor ville du så gå hen
til
når
hvis
hvor
kom
kom
hvad
Så please
luk døren efter dig
Ryd op efter dig selv
Ryk stolen ind
Ryst dørmatten
Tag skoene af
Stil dem pænt op mod væggen
Træd væk
let
Tør træet
Tør hylden
Tør skabet
Tør skraldet
Tør foden
Tør lampen af

Sakse
Det bløde i livet
Negleflager

Julie Stavad: *I am here for pleasure but it is no fun*

21 january — 13 march, 2022

Recognizable everyday objects are scaled up and shaped in atypical materials in Danish artist Julie Stavad's solo exhibition *I am here for pleasure but it is no fun*. With a suitcase made of rock, a gigantic nylon sock, and a long pole resting on foam, the exhibition questions whether the objects of our everyday lives lift us up or weigh us down. Because who actually holds the power – the humans or the things?

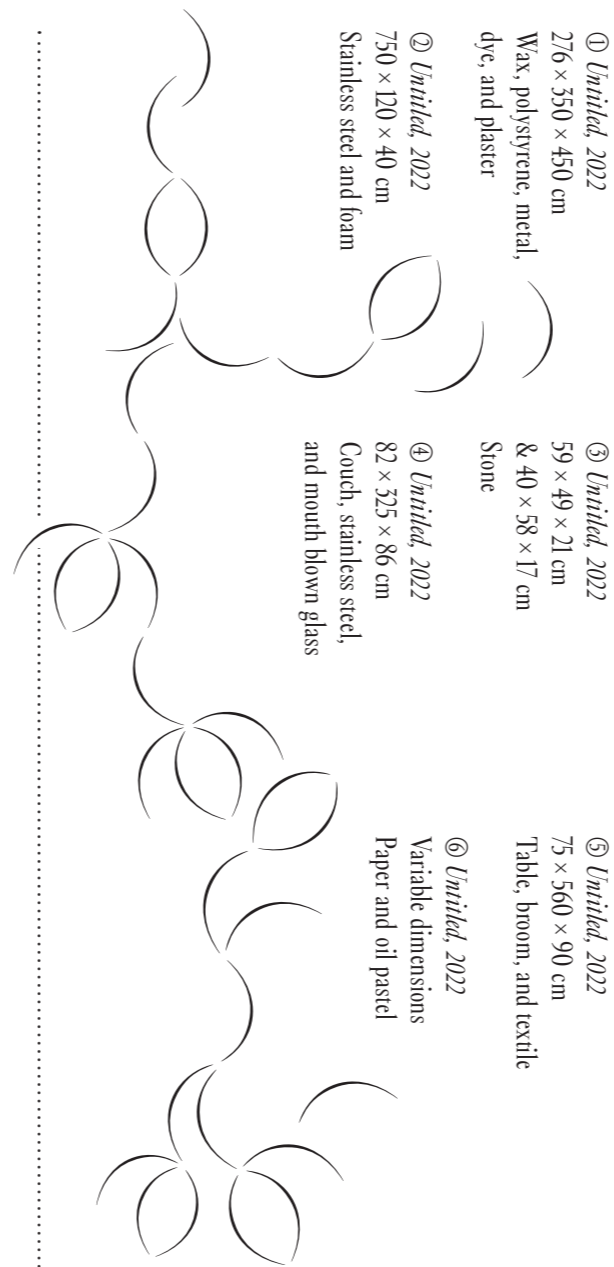
In the back room a three-meter-long pin with a head of mouth-blown glass has pierced a 1980s couch. Next to this, a huge nylon sock has swallowed a wooden table, while scattered on the floor lie handwritten notes, crumbled and discarded like shopping lists. In the column gallery, two tall, lipstick-like wax sculptures are encircled by small, broken pieces of the same material, as if it were smashed meat on the floor. This scenario is somewhat violent and brutal. Perhaps a love-triangle drama has unfolded between the lipstick and the seven-meter-long polished pole in the middle passage? Upon viewing, we quickly animate the sculptures, inventing their mutual relations, and so Stavad encourages us to meet the materials and objects around us with fantasy, drama, and humor.

By switching the materiality of well-known objects and distorting the expected proportions of things, Julie Stavad plays with the modes by which our bodies decode objects and their surroundings.

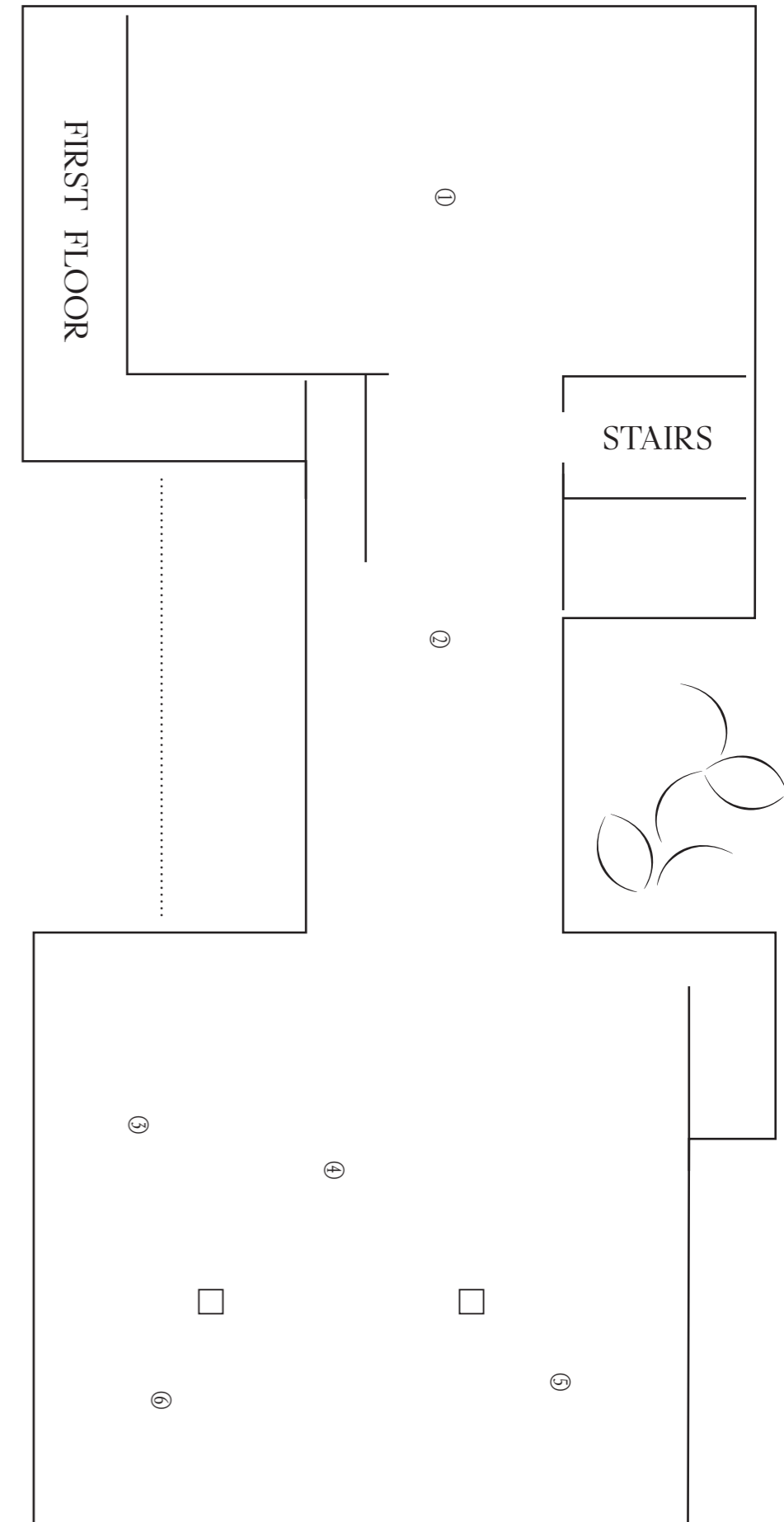
When suddenly facing a rock-solid shopping bag of natural stone or the enormous nylon sock, we are confronted with the limitations and possibilities of our own body. In that sense, Stavad stages her own phenomenological investigation of how things appear before us and how they control our worldview as well as our perception of ourselves. As an extra layer of this investigation, the creased texts in the exhibition mediate anthropomorphic mirrorings between bodily actions and everyday objects.

Over-dimensioning is well known from fairytales, in which large-scale objects can obtain a frighteningly powerful character. With their naïve and enchanting view of the world, such tales have sought the limits of formal and material power. The surreal and incredible characterize Stavad's universe too, but simultaneously the large, immovable, and materially heavy works conveys a kind of powerlessness and a defeatist feeling of being unable to change the circumstances.

"It is a strange realism, but it is a strange reality," writes Ursula K. Le Guin in her essay *The Carrier Bag Theory of Fiction*, which uses the container as a metaphor for a new way of writing histories and viewing the world. From this perspective, the sculptures in Stavad's exhibition are carriers of both the meaning of our actual relation to the objects and the stories of their shape, content, weight, baggage, and history. The works contain the story of what humans actually do to them, what they do to us, and how we and they encounter each other in the universe.

Julie Stavad (b. 1987) holds an MFA from the Jutland Art Academy (2015) and has exhibited at Holstebro Kunstmuseum, Kunsthal NORD, and Aarhus Kunsthall, among other places. In 2021, she inaugurated a permanent commission at the Absalon University College in Slagelse and this Autumn, she was artist in residence at ISCP – International Studio & Curatorial Program in New York. Julie Stavad received the Carl Nielsen and Anne Marie Carl-Nielsen Talent Award in 2019 and the Astrid Noack grant in 2018. Her works are represented in the collections of Aarhus Municipality and the Danish Arts Council.

The exhibition is supported by:

15. Juni Fonden

KNUD HØJGAARDS FOND

Den Hielmstjerne-Rosencroneke Stiftelse

O—OVERGADEN

Julie Stavad: *I am here for pleasure but it is no fun*

Once I stepped my foot into the shoe
there was a little rat
inside it
I gasped
I got a shock
I got the creeps
in my entire
body
from my front foot to the top of my skull
There are so many rats
I luckily didn't
touch
the fat tail

Eagerly you lift your hands from the
kitchen table
as if smearing cream into the air
your toes pull the rest of your body
towards the ceiling
a tiny little silver coin
sits
between
your
buttocks

It is morning. I am at the beach.
I'm here with three elderly women.
They're dressed in a way others don't
understand. Pink plastic shoes, white
bonnet-like hats, soft mottled skin, deep
deep backs. They collect shells. Shells,
says a woman with a broomstick in her
hand. Ahh shells, I say.

Where shall I live. From the beach, I'm
looking at a building. It is small and
very far away. I squint and make it look
like a house from the 1960s. A flat roof
and three minimalist orange columns
holding it. There I could live with
a suspended wood stove in an open
living room and an imitated quarry as
front yard.

There could be farming as well.
You know, just some kind of comfort
farming. As a scenography for my life.
I wrap my hand around a peach and
disperse little green olives between my
fingers. I would never be able to take
care of plants.

I want to live ascetically and of too
much. Eat dry beans, non-prepared
olives, twigs from the garden, maybe
green lemons. But I also want shellfish,
fish with silver skins and very large
bones. Liquid oils. Plums and melons,
things with juice inside them. The
cream from almonds, coconuts, and a
young fat goat.

More women have arrived now. They
swim without getting their heads un-
derwater. Heads float around with khaki
caps on. They're talking in a soft flow.
Nodding to each other, appreciatively.
They float, joined in the water, in a
circle. Imagine if all the women on the
island only make love to each other and
the men exist to keep restaurants open.

Phallus
Process
Broken
Work

Everything has a reason
Everything has a reason
a base
a color
a material
Don't ignore it
I understand
If you
are angry with me
I just want
you to know that
you are beautiful

I feel like a kettle turning on and off

I was no fool
on the tables, in the stacks and in the
boxes
inside out
with your large feet of glass

I have a human of compressed air sitting
inside me.

It is fire
It is fire
A swimming pool
not blue
but red
at the bottom
My quivering eye
It's stress
stress
gets
in
my
eye
And the clock is ticking
Look
Look
Look
A sty
A bundle
A mouse
remembering
a friend, who makes
things look
like
thin plastic bags

I have worked like this for a long time
I am so tired
I have worked too much
I eat blush
and my eye is
a big lamp
that
blinks
and blinks

The ghosts by my side show up
when I wash my hands
and with particular
carefulness
distribute the soap

warm tea
cold tea
soft body
crackling body
backbreaking body
dripping body

(21 january — 13 march, 2022

I'm moving oddly
bumping into things
and dropping things
I am a bit mean
but also
soft
and
weak
and
bleak
and
heavy
I collect tongues
I
Collect
All
The
Tongues
And pull the dancing scissors
to me

I am thirsty
and tired
but
I
am
really
trying
to be
precise, aggressive, direct
a chopping knife
a thought
a jacket
an extra jacket
I am freezing
I ask a lot of questions
but am actually not
interested
in hearing
answers

A poem about an exhausted,
overworked,
low energy working bee,
who has swallowed pesticides,
but meets the world
as a queen.

Behind a braided grid
You are sitting on your ass

An object limps because of an injury. Anoth-
er always drags around
things in bags. The rest of us mainly stand
still and look.

A large bee crawls out of your shopping
bag

You can't move
You can't walk on your own

Fall
Falling (whispering)

You may walk
barefoot
Or bare-legged
As long as you are not lightweight

An extra-large tablespoon
lies in your shoe

If you could walk
Where would you walk
to
when
if
where
come
come
what
So please
close the door behind you
Clean up after yourself
Push in the chair
Shake the doormat
Take off your shoes
Place them up against the wall
Step away
easy
Wipe the tree
Wipe the shelf
Wipe the closet
Wipe the rubbish
Wipe the foot
Wipe off the lamp

Scissors
The soft in life
Flakes of nails